

S ha elhagylak kicsit: akkor csupán a szent
Flórencbe rándulok megvigasztalni bent
Marsiliust, ki oly elhagyott sírja mélyén.
Majd az ünnepi és hús hajóból kilépven
a nap felé megyek. Megengeded nekem,
hogy ide hozzam a lépteim, a szívem,
s magányos vándor, a fiezőlei fények,
rózsák és ciprusok nyugodt nyarába lépjek.

FRANCIS JAMMES :

FINALE

E régi missziós kereszt lábainál
ó vándor, aki ülsz lehajítva iszákod,
melyben egymás hegyén-hátán öreg újságok,
bűnök, száraz kenyér, szenvedés, ami fáj,

mondják, hogy hajdanán költő voltál, kasodnak
csillanó mézeit csurgatták ujjaid
mindazoknak, akik hozzád közel hajoltak
hallgatni hosszasan méheid dalait.

— Igaz, de vének ők már s én ifjú maradtam.
Már börtben él csupán a lelkük szakadatlan.
S neheztelnek reám, amért még itt vagyok
és arcom körül a friss orgona ragyog.

Igy borong olykoron egy régi, régi parkba,
ahol az ifjúság sétál, szoboralakja
egy költőnek, repedt s kopott az arca maszkja,
de egy nyitó bokor virága betakarja.

— Vén vándor, mire vársz? A botod is elejtet.
A kutyád is kimúlt, sírodra nem heverhet.
Széthullott a család. Rom lett az életed.
— Várom, hogy Jézus egy reggelen erre megy.

Rónay György fordításai